

ЗЛАТКО
КРАСНИ

МАЈСТОРИ

ЗЛАТКО КРАСНИ

МАЈСТОРИ

песме

Уредник

ДУШАН ГОВЕДАРИЦА

Рецензенти

СРБА ИГЊАТОВИЋ

ДУШАН ГОВЕДАРИЦА

Издавачи

НИП „УНИВЕРЗИТЕТСКА РИЈЕЧ“ и

Књижевна заједница „ВЛАДИМИР МИЈУШКОВИЋ“

Никшић

За издаваче

ЈАНКО БРАЈКОВИЋ, директор

ВУКМАН ОТАШЕВИЋ

Технички уредник

ДРАГОМИР СТОЈШИЋ

Корице

РАЈКО БАБОВИЋ

Тираж: 1.000 примјерака

YU ISBN 86-427-0300-8

Штампа: „БИРОГРАФИКА“, Суботица

ЗЛАТКО КРАСНИ

МАЈСТОРИ

(песме)

НИКШИЋ

1992.

САНАЦИОНИ РАДОВИ

САНАЦИОНИ РАДОВИ

Прво се тестира распад.

Ударају, у трусну област, греде:

MENS SANA IN CORPORE SANO.

Санирају се, стога, пасив, масовни минуси и
дуси,

сондира се стање у месној заједници
и багери, ено, рашчишћавају секутиће,
пуниоци се углављују у податно ткиво,
течни бетон у уста устаника
што секу завесу од месечине.

Санира се супрасно потомство:

шлагером сезоне, сезонским ловом, озонским
рупама.

Санира се опсадно стање.

Санира се осама песника који описује
тужбалицу гуске

и црвена опсена stoleћа.

Санирају се пластичне гусле,
занос општег сношаја,
а после филма

свако сам свој мајстор
ексерима укуцава свој сан у зид.

ПОСЛЕ

94 крчи грчки:
алфа бета гама
јони једу еоне
наука је неука
речи јасеновачки јасно
сабијене-побијене
још честице траже смисао
кроз кожу, кост и бетон
и стрпљиви странац Стронцијум
куца на твоја врата.

ПРЕДСТАВА

О народе мој, теби нек је хвала,
узвикнуше јунаци, предвођени срећном
звездом,
када се после марша кроз столетне шуме
/сала се проламала од аплауза/
попеше на позорницу
и преузеше одговорност
у црним или тегет оделима —
Подшишаше се и кренуше да се
залажу
/подижући час оштро руке к небу,
час их меко спуштајући у висини органа/
а у паузама — док се иза завесе
мењају улоге — ми чувамо своја места,
не устајемо и чекамо
трећи чин.

У ПРЕДВОРЈУ ЕВРОПЕ

Припадамо ли и ми Еуропи, пита водитељица загребачког студија Фукс на пријему познатог француског писца, носиоца ордена за библиотекарство, секретара у академији, полиглоту, директора, иначе нашег пријатеља („Ваша је земља тако лепа”), уз то публицисту и утицајног кандидата за члана парламента те заслужног борца за развој голфа који каже: Хм. И ви јој припадате.

ПРЕГОВОРИ

Пух-пух, отпухује
из луле колонијалист,
а ми одмах своје
предлоге на сто:

Црни лук, златан храм
— он нама конјунктиве.

Показасмо свој понос и срам
— он нама на то дим:

Ко паћеник, ко плаћеник,
на длану од довиђења
отисак измигољеног шарана
(и туге за њим).

ФАШИСТИ МЕЂУ НАМА

мрзе фашисте. Тихи
младићи, не касне на посао,
гледају своја посла.

Позивају те у кућу,
нуде колачићима,
јер знају да то волиш.

Тек понекад
чисте ципеле до усијања.

Тек понекад,
усред ноћи,
замислиш их како ти
звоне на врата.

ЛЕПТИРИ

Када се из гусеница тенкова
излегу лептири
и преплаве нас музиком априла
и поспу нам на очи
чаробни прах са крила
и слегну се, меко,
у памћење нашег срца —
тада, усред лета,
после љубавне игре у висини,
у блатима, честарима, баруштинама свести
полежу своја челична јајашца.

МЕХУРИЋИ

Урониш у воду длан:
извиру мехурићи,
један по један,
или у групама,
сваки заокругљен,
сваки сам за себе

и пењу се навише
ка резервоарима заборава,
тамо горе где невидљиви обручи пуцају,
где је њихов елемент,
слобода,
где дисање није ни потребно.

ВЕШ

То јавност можда не зна,
али мој доњи веш
чист је одраз мог лирског бића.
Најближи срцу, стомаку и души
он је већ давно превазишао
своје фабричко порекло
и сада се, на самом извору живота,
напаја искључиво неангажованом
медитацијом.

Греје ми тело
својом меканом белином
не очекујући за то никакву захвалност.
То ми је дужност, вели,
док га бацам у машину за прање,
онда кад на њему приметим трагове
без којих је напредак немогућ.
С уздахом укључујем дугме
и једва чекам
да ми опет изађе
бео, невин и чист као пре.

ЋУТИМО БРЗО

Сиђимо ноћас на мртво језеро,
вољена. Месећ од гипса
узвратиће нам миловања
као туђи лакат у гомили;

Зато ћутимо брзо, насумце:
Свака реч је чист погодак у празно,
и добитак за овај мук, овај мрак

што увире у наше очи,
што га кријемо сутра, на улици,

као од несрећом обележеног пролазника
поглед.

О, како су те недужног и тужног,
при провали облака, по костима, у лице,
ужетом, кажеш, и мокрог те, немилице,
тог четвртка, посред париске улице;

док чист у својој кошуљи белој,
прстом прелазим преко актен-ташне
у којој чекају жилети и птице,
и пијуци, пауци-удовице и жице,

да и мене, једном
мокрог и нагог и малог
и самог, сасвим самог,
Сезаре Ваљехо!

ПЕСНИК

У његовој колекцији недостаје само Нобел.
После читања на фудбалском стадиону
одвозе га црном лимузином
на пријем код министра.

„Како објашњавате своју популарност?“ —
— „Тја“, каже ЖИВА ЛЕГЕНДА, ЗЛАТНО
СУЊЕ СВОГ НАРОДА

речју, ФИГУРА, и не хаје
за прашину што се дише за добрим коњем.
Ко га не схвата — тај га не разуме,
смешка се из новина,
не броји четвртке као Сезар Ваљехо,
четвртком прима ходочаснике, по препоруци,
од 17 h.,

данас у Београду,
сутра у Пекингу
има резервисану собу с погледом на маузолеј.

КРУШКЕ

На тополе прогледасмо, увијени још у јаву
што је снео сан. Но ускоро, дан се скорио
обрубивши опет обзор у њен жућкаст плод.

Јели смо од тог плода што од залогаја
дебља. И дебљао је бетон, тонама,
ко батина табанима, док за орден даровасмо
рекорд кадровима.

Висиле су: по забранима разума, по добрима
ума,
по крушицима све до мора, висиле су и
сивиле,
ромињајући без одмора, уграђене у
предграђа;
уздах за звездом што се изнутра распада

А ко би их љуштио, љуштио би небо
од обланди наде. И свршавали смо крештећи,
нишанећи у ништа, тек шминкајући још
црвеније
зору, уз маршеве.

И царинили смо, до граница, и кротили
свој роктав накот: шверцери су били ретки.
Или им подметали, мешетари, забушантску
карту,

вешти у наштимавању, још вештији у
тапшању,
у штовању воштаног —

јер, уши су имале те крушке, и пригушиваче
и стршљенова клешта
у кошмару рашљара —

или смо, опшивени куршумима, летачи на
бутан-боцама
прелазили језик више Милановца,
да, распршени у свршена стања
белим штапом куцкамо по стоваришту
маште

ослушкујући, о уштапу, како прште
пршљенови,
и приштеви се, надошли, пуше у душама
и крушка по крушка се у крушки
стропоштава —

и тад, ко шамар-кишом
рашише се шавови,
просу по земљи гнус:

и озарени гејзиром из груди,
изврнусмо зиму и призвасмо мај
и прогледасмо, најзад, на заставе, на пушке,
те зиме, кад тополе су родиле крушке.

ЦАРИЦИ

Какав квар у крви:
са кровова сурвава се вера,
а по урвинама курвар вергла
фолк-параду несвргнутим.

Само њина пурпур-сперма
души нашој неће наћи ноћ,
јер неоплођена, ено,
јов лежи небом Надежда:
док разбор се бори с Источником.

Хајде, узвери се, лествичником,
и преручи, вечерас, из обруча речи,
себе на крчевину, горе, где Даждевњак
жар приноси Њој, жудњом свога дажда:
пре но што качкетар
на срце сложи тропрст.

Док трајемо
ми срдоболни, сврдоглави, стрводерни,
збрчкани четвртци,
ми скорбни на стрмини,
чворовани јетрвама, ми испусни орукаши

и трајемо
ми јаром ојарени
с краја на крај скрајнути
под јармом тог рујног Раја

О, реци ми,
пре но што те у срце кљуцне гачац
и сунцу на тргу растргну овај час
и таме се талас зазрцали низ улице —
загрцнуће ли се дном зенице икад глас,
кварцни глас твој, за мене, Царице?

СОЛИТЕРИ

ЗВОНО

Просечно интелегентан, вредан, на послу
цењен,
прати штампу, буди се пре звона, каже
добар дан и пушта руке да раде свој посао,
језик свој посао, стомак свој посао,
упражњава
љубав и мир са људима у сивим,
једнообразним
оделима и лицима, каже: дао сам злато душе
за бакрењаке, али моја љубав има зато
уредне налазе, и наду своју предаје њима,
истоваривачима мяса у белим
мантилима, Арапима, Викинзима,
космонаутима,
партијским друговима и свима чији језик
не говори, јер време истиче одзвањајући —
јадан ја, јадан ја — јер овде неко лежи
и чека да устане, звоно да похрли, просечно
срећан и просечно несрећан, прати шта се
догађа
и не губи време, то је онај у кога се можете
поуздати,
енергично води љубав и осигурава потомке.

ЈУТРО

Нема ту ничег прљавог
ни тужног. Тај покрет на доле
неће изазвати чегртање
у зарђалим окрајцима
твоје душе. Никакве катедрале,
пасторале: пражњење резервоара
је погребни марш
за изумрли део тебе. И
никакве трагичне несхваћености:
у твојој вишеспратници
вас има тачно онолико
колико је испланирала. Сад
свако у свом белом простору
прави исти хигијенски покрет,
и одмах престаје ноћ:
напољу већ чекају
стрпљиви аутобуси.

ВЕЧЕ

Већ око четири, кад на врата навру
и нервозни образ уроне у цветиће
на софи, и захрчу, из тек изувених,
још врућих ципела, и чарапа,
у собу испарава вече: уpletено
у длаке под пазухом
жена што на прозору држе стражу:
мртву стражу, налакћене, с мрвицама кекса
и раскречене, ко подбуле болничарке,
преврћући ситниш у шлафроцима,
пихтијасто беласајући бутинама
док доле трубе ГСБ, РТБ-ПГП,
раскрупњало миришу пљескавице,
контејнери
и дан одлази отромбољен,
с виклерима и празним зембиљима,
пран и испран као очи над судопером,
из чијег вира, из помија опет пене снови,
лактију се жеље, излећу,
облећу око успаљеног солитера,
шкљоцају у празно,
уједају окна,
тару се, неопране, грубо-отворене, трљају
о његов напрегнути, пренапрегнути и
армирани,
његов усправљени
и топли
и тако тврди
зид.

* * *

Подгојени интелектуалац-онаниста,
од слезине болан заљубљеник у лепо,
утонуо у подбрадак, у заборав
кобасица: мотри га,
иза тамноцрвеног, тапацираног,
подмукло нароланог окна: телевизор.

ДЕПОНИЈА

Све ћелавији и неустрашивији у реду за
кафу и детерџент,
апелујем на љубав,
увежбавам медитацију, левитацију,
увече, скрштених руку, у солитеру, гледам
спот,
спот гледа мене,
гледа ме Шемса Суљаковић и пева
Баш ме брига Баш ме брига
а онда се искључујем из апарата,
доле нешто гори, разгорева мрак,
кажу нека депонија на Косову пољу,
гле и овде допире наталожен смрад,
зато затварам прозор,
увијам се у умор,
као и остали укућани
и затварам очи
с лицем према зиду.

(1987)

ПЕВАЧИЦЕ

Од када се језик организовао, исплазио:
сви обавезно конкуришу,
нема више бакље да иде из руке у руку,
само расплодне певачице,
киоск практичне философије —
према њему пружаш руку
ношен на точку,
да освојиш производњу.

УГРИНОВАЧКА УЛИЦА

Трошим поглед. На
редослед кућа. (Речи).
Окречених и сврстаних
у врсту: Колектив
— коректив.

Тарем се о траву.
И глас трљам
о киоске, оштри шодер.

У спољашњем крвотоку:
пртинама партије,
трпно сам стање.

На дане изрендан,
на реке изречен,
на правце језика разнет
у преокрет — непокрет.

Ја сам неми гест. Тек
гост у кожи; изнесен,
једног дана, на рукама
из куће, као на речима
с којих кипти скрама

док циркузант на зиду смрти
упире у педале седећи
на срцастом сицу, окреће
циклусе, подстиче цветање
цвекле, сви га гледају
као пуцањ у зрцалу:

његове очи су рибњаци,
провирују шарани
у шареним кошуљама,
рашљари отпуштеног чмара,
с димовима из ушију,
расквашених мисли

и носе, свако, свој цинкани поклопац,
жицу у срцу, птицу у плаценти,
и везују, пред старост,
машницу око мошница:

жути се, подгрејан,
маслачак.

У КАНЦЕЛАРИЈИ

У КАНЦЕЛАРИЈИ

У канцеларији, у канцеларији
зар да се осврћем,
сада када смо сви дошли добри
и пуни поверења

до дна, до дна у наше
обострано здравље,
у плаво, свечано униформисано небо;

не, немој ме само питати,
прекидати ми ток
уско повезан,
нераскидиво, судбински везан уз судбину

тих празних, можда
неутешних.

ПРИМОПРЕДАЈА

Мноштво папира под мишком —
закон је једнак за све,
без обзира на положај сугласника
или на испружени језик пред огледалом;

права слобода се види
једино између два добра стиха,
као кад се њен и мој длан укрсте,
обликујући две полулопте

док траје трептај
док ми не преда свој свежањ
закона, прописа и

ТАПИСОН

И како сте — ето, хвала —
и ништа, ништа, ништа, ништа
даље од корака на таписону,
ухваћеног у раскораку,
на самом рубу равнотеже,
једног јединог корака,
недопустиво ухваћеног,
испод ока,
на црвеном /врло еротично/:
ноге њене раширене
у штиклама
на меком, топлом, чулавом
и црвеном таписону.

КВОЧКЕ

Квочке шеткају ходницима
скривају поглед
и кришом се осврћу,
но ходници су једносмерни,
кораџи правовремени;

О, као по мермерном блоку,
по оклопу, бордо квочке
широких бокова
кротко корачају
дан за даном,
по пустим ходницима,
од мене до тебе,
од ћелије до ћелије
у лобањи што одзвања
челично.

СМРТ НОВИНАРА

Виспрен, жустар и ажуран,
док дахће, кевће по ходнику,
врхунски еквилибрист,
коментатор-кербер, жовијални спринтер —
док у мраку Агенције крцка принтер,
прикуцава још свеже вијуге на таблу од
плуте,

да се суше, преко дана пеглају
јер свет је вест (и вест је свет)
нема тога шта човек не може
док не излети чип, —
и залуд онда ти прсти од олова
што су тоне томова послали у свет,
залуд сада те виталне усне:
полудели принтер откуцава уназад,
вести се враћају у машину,
године се дробе,
тековине крцкају као кости;
тачка у чело,
ускличник кроз срце
и већ стиже Главни, с крилима шишмиша,
и рачуном у руци:
прекасно је да прецрта ову новост,
још довикује с друге стране:
Ударна вест! Ударна вест!
и лети у кош облећући око себе,
властита застарела информација.

ПАРАЋИН

СМРТ СРЂАНА СИМИЋА

У дубини срца
метак је застао,
војник га је погледао
и с њиме заспао.

Тако с метком заробљеним
младић небом ходи,
чека да се овде љубав
од љубави роди.

Крај војника каменог
с шајкачом на глави
сад мој Срђан мирно спава
у сну и на јави.

5. 9. 1987.

САХРАНА СРЂАНА СИМИЋА

Кренули смо у поворци
по двоје, као робље,
кренули смо за Срђаном
кроз наше Ново гробље.

Из звучника намонтираних
у небо се облак вину;
када увис погледасмо
препознасмо домовину.

Скрупчано у лопту време
испало из цепа;
остали смо у том реду
без главе и репа.

Остали смо где смо били
за сутра и јуче,
да нас увис неко цима
и под земљу вуче.

Остали смо где смо стади
и где нам је место;
а кад опет погледасмо
облак је над нама место.

5. 9. 1987.

ПРОСЛАВА

„Многи изражавају жаљење, али на улазу у насеље, ноћас око један час, у једној кафани трештала је музика, певало се, играло.”

„Политика,” 5. 9. 1987.

Честитке убица прима
у Душанов-граду.
Зурла се и гази срча
у Душанов-граду.

Опет поштар је у кући
Кељмендија старог.
Са свих страна телеграми
за јунака правог.

Ту легенду будућу
што га мајка роди
да Словена сва четири
на спавању поби.

Ево марке и долари
за све који мрзе,
и уз жељу да истрају
од хероја Зрзе.

Весело је и поносно
ноћас у Душанов-граду.
Зурлају и нож оштре
у Душанов-граду.

ПОЧЕТАК БУНЕ

Узео је пепела
пос'о се по глави,
мисли ли то јолдаш-друг
победу да слави?

Јер пепела има доста
од оних што горе,
сутра више још од оних
што се данас боре.

Жао ми је, каже тихо,
па и сузу пусти:
Не желимо да Косово
од Срба опусти.

Ми желимо мир и срећу,
самоуправљање,
зато никад, никад нећемо
допустити више клање.

Мудар као старац Фочо
Дунав гледа, док га хвале,
пита има ли још места
на острву Ада Кале.

Острво је потонуло,
и то беше тако давно;
а одавде до Косова
све је равно, равно, равно.

5. 9. 1987.

МАЈСТОРИ

Мајсторе без гласа, без руку и без косе,
иза сунца мајсторе ветрови ти носе.

Цртом што рођењем је уткана у длан
долазе ти мајстори да однесу дан.

И пред врата твоја што само сни их памте
застаће и очи ће да им пламте, пламте!

II

У генима, у хордама, од народа до народа
преносе се ко пацови што преносе кугу с
брода,

преносе се и пољупцем, меким језиком и
стихом
пугујући путем срца ка обзорју рајском,
тихом

и док сневаш их далеко, иза знаних ти
облика
попримају већ полако и црте твог људског
лика;

слутиш их иза ока, и назиреш по звуку,
гле, пењеш се и сам к њима по дугином луку,

ослушкујеш тамо горе шта јунаци ће да
кажу,
остављаш доле звезде да чувају за тебе
стражу

и док с Марком скидаш с неба златокрилу
утву
већ приносиш самог себе Косову на жртву.

III

Гурави мајстори, гаврани свог посла,
глодачи у левку сећања, ткачи
ноћи што парају дан, уткани
у ткиво твога вида, сна;
пауци-крсташи ти премрежавају мрежњачу,
надиру жрвњем уз жиле, уз цигерицу,
уз слезину док зубима не загризеш гвожђе,
належу, спужvasti, на жлебове заборава,
на жуљ у ждрелу, пожар у прсима;
додиром раздиру, острвљени стрвинари,
створени по мери наличја ствари,
ближе ти се, кружећи, да опет те разложе,
стижу, у кожусима, с гроздовима мува,
с ветром из сливника, твојих очних јама,
без речи стижу, невидљиви и јасни,
извесни као хитна помоћ која касни

и узимају меру, мере пораз у костима:

безимени бизнисмени,
уметници могућег,
с црним машинама и актен- ташнама,
црни секретари, црвени секретари
одмеравају ти веру, узимају меру,
отиске речи и
бришу гумицом сећање из крви,
гумом, гуменом рукавицом, палицом,
глумци-губитници с гуменим лицима,

гониоци, ослободиоци
и фанатици у самици,
доглавници, двоглавници, поглавници,
сјактави присајединитељи,
штројитељи у маршу, растројени,
у строју
(хероји сви на броју)

ЊИХОВ ЈЕ ШАПАТ ТРЕСАК КОМПРЕСОРА

рестауратори ништавила
и штимери инструмената
васпитних инструмената,
да прикују те на жртвеник крик-ексерима
мрака,

окрећу на точку напретка,
истерују промене
док те не окруне до зрна,
отопе до језгра,
убаце у акцелератор
и започну цепање —
све док земља не промени име
све док небо не промени име
и тополе, брда, божури и градови;
све док се име не исели из нас
и у костима рашчлани родослов.

Ругобни другови, гаврани свог посла,
увијени у сиве чаршаве,
усељавају се међу ладице, пријатеље,
породичне фотографије, у ходнике,
у тајне ходнике твоје главе,
мешају своју текућину с крвљу
док их не препознаш једног јутра у огледалу,

или у широкој шалтерској хали, за
шалтером,
где странке су себи странке у реду за потврду
и стрпљива се испарења пењу,
уцрвљују цвркут птица
и падају као киша
на сандуке, фургоне, месаре,
на туморно месо и пластичну фолију
од мене до тебе
док штанцују преокрет:
тужитељи, ружитељи, режисери ужаса,
ждерачи младежа, самождерачи.
мајстори метастазе,
мајстори реглаже стајног трапа,
мајстори киретаже, на живо,
што преносе се, у живо
у собу

БУЛДОЖЕРОМ ПРЕКО ТВОЈЕ
ПОЛОЖЕНЕ ЧЕЖЊЕ

куси, мишоглави,, затупасти,
с киселим водама, товљеници:
Ко-за-ко-против-ко-уздржан-сви-за,
уштројени нараштаји,
од малена одвођени
на водвиље, ТВ-драму,
узгајани, уразумљивани
до оптималног оптимисте,
уклопљеног-укалупљеног,
облепљеног на подобност,
са широким куковима и кнедлом у грлу,
чека их да дођу:
шустери, шинтери, шифранти,

дешифратори гена,
геноцидни исцелитељи,
форум-мајстори,
куплер-мајстори,
лакир-мајстори,
свеци-злочинци и њихови шегрти
ТРУСТ У ТРАНСУ
програмирани, репрограмирани на прогон и
погром

долазе мајстори да ти крпе очи,
раде с чиодама и иглама,
са чекрком, са љубављу и са пресом,
с маљем и скалпелом раде с живим месом
ДОК МУЛЕ СЕ МОЛЕ ОАМАЉЕНЕ С
ПОГЛЕДИМА ПУЊИМ МЕМЛЕ

кашљу ти за врат,
размичу као вода,
черупају лабуда,
љубав је њихова задригла,
дрилована
док те анализирају,
дијализирају,
узимају меру,
међу на траку
и сваки кујунција ће забости свој чавао
у твоју тужну жлезду,
и грабе под грудни кош
да срежу ковитлац, пијавицу, писак,
твој стожер испод коже,
стуб што се диже у опаран дан,
у коме се времена укрштају и множе

и печатари ударају печат посред чела,
хигијеничари рендају твар твога тела,
треште зулум-зурле, таламбаси,
рибају језик,
убризгавају вирус;
и бербери оштре бритве,
фарбари прелазе четком преко очију,
и кожари, ужари и металоглодачи
стружу слузокожу и
роваре, до дна, кроз дамаре ландарају
крпе од трња, тромб од отров-сна;
у утроби жртве време тихо мре:
здружени мајстори жрвањ мржње врте
сужњи свог жрвња сами жрвањ врте
вражји жрвањ
вржањ
мржањ
мрвжањ
крвжањ:
где притисну прст
ту прскају боје,
распечаћује се ткиво
и раскива крст:
где притисну прст
ту се рачва прича:
мрак напољу, мрак у кући,
кроз решетке-трепавице Бог затвара круг.
Нико неће изаћи, нико више ући,
на глави сина процветало трње:
од жеженог злата сунца,
изгриженог жрвња мржње.

IV

У утроби жртве
време тихо мре:
умрљани болнички лавори,
засвођено небо ума
и раштркан пород:
киша крши прсте под прозором,
прште топле крушке
у грлима,
зором.

Са зидова капље слуз;
увире спирала,
подрхтава твар:
трудна
набира навоје
и под стропом
спи

док вода у језеру
не почне да ври:
док се из громаде
не проврти крик,
не проврти врело
и засвира извор-зрак:
сећањем у врисак расте,
у прогутан знак.

Звезде су на њиховом небу црне тачке.
Твоја десница је њихова левица,
ту су, испод саме површине огледала.

Када твоја рука пада, њихова се диже.
Оно што твоја пише, њихова већ брише.

Светлост је њихова у твом оку слепа,
памћење се чува заборавом.

И што даље си од њих, они су све ближи,
и што су ти ближи, све их мање слудиш:
Када се смејеш, на твоја уста плачу.

Велемајстори
хватају те за главу с два прста
уздигу изнад поља
изнад месеца и крста
сад слободно осмотри
која је судбина боља
одакле дувају ветри
овог видовданског јутра
и бар ту слику упамти
пре но кренеш на ГЗ
за славу и боље сутра.

КАДА СВЕТИ ОТАЦ БЛАГОСИЉА УСТАШЕ

он то не чини. Он само апелује:
Слобода-љубав-мир. Само моли: *In*
unam sanctam catholicam et apostolicam
ecclesiam. Само охрабрује: У овом знаку
побједит ћете. И пистољуб најављује,
па низ чувства пастве блага слази срс.

Када их благосиља,
он то заиста никад не би урадио. Не,
тај криж није нож! Не, на „мир“
се уопште није закашљао. Не,
јер црно није црно, као ни бело бело:
Зар не чујете те конјунктивне — поруке
невидљиве као трансфер капитала?

И зашто онда -- баш на наше очи — нагло
извлачи
руке испод жита? И не каже:
Никад више?

Већ се моли, да од тога сени под јасеновима
трепере.
Плесан с његових речи се откида,
кувари у пратњи историјски месе бес

Вером крепак, одмахује, сав благ,
док сваки крвник устаје као борац за
слободу.

И фратри Мајсторовићи су опет ту,
преко пута нас.

САДРЖАЈ

САНАЦИОНИ РАДОВИ

Санациони радови	7
После	8
Представа	9
У предворју Европе	10
Преговори	11
Фашисти међу нама	12
Лептири	13
Мехурићи	14
Као транзистор у квару	15
Веш	16
Ћутимо брзо	17
„О, како су те недужног”	18
Песник	19
Крушке	20
Царици	22

СОЛИТЕРИ

Звоно	27
Јутро	28
Вече	29
„Подгојени интелектуалац-онаниста ...”	30
Депонија	31
Певачице	32
Угриновачка улица	33

У КАНЦЕЛАРИЈИ

У канцеларији	37
Примопредаја	38
Таписон	39
Квочке	40
Смрт новинара	41

ПАРАЋИН

Смрт Срђана Симића	45
Сахрана Срђана Симића	46
Прослава	47
Почетак буне	48

МАЈСТОРИ

I	53
II	54
III	55
IV	60
V	61
VI	62
Када свети отац благосиља усташе	63

